

[Finn Poulsen.]

ajourføring af huslejeniveauet i den gamle boligmasse — en ajourføring, som ikke alene er nødvendig af hensyn til byggeriet, men også er nødvendig, fordi det mere og mere bliver et spørgsmål om en retfærdighedshandling. Der er alt for mange — og det vil blive mere udbredt i den tid, vi kommer ind i med det stigende lønniveau — der får en fordel på andres bekostning ved den beskyttelse, de i øjeblikket nyder.

Med disse bemærkninger skal jeg altså konkludere derhen, at vi beklager ikke at kunne tiltræde dette lovforslag, når der skal stemmes om det ved tredje behandling.

Thestrup: Af den mindretalsudtalelse, som mit parti sammen med venstre har afgivet i betænkningen, fremgår mit partis stilling til det foreliggende lovforslag. Vi betragter det trods forskellige gode ændringer som en betydelig forringelse af den nugældende lovgivning. Til de enkelte ændringsforslag vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger.

Vi har vendt os imod lovforslagets § 1, nr. 1-4, og foreslår, at de udgår. Det gør vi af følgende grunde:

Vedrørende § 1, nr. 1. Den foreslåede ændring af § 2, stk. 1, betyder, så vidt jeg kan se, en ikke ubetydelig indskrænkning i det formål, som er angivet i den nugældende lovs § 1, og som lyder således:

„Lovens formål er at tilvejebringe en boligbestand af en sådan størrelse og med en sådan husleje, at de boligsøgende får en rimelig mulighed for at skaffe sig en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig.“

Det nu foreslåede fortolker nemlig § 1 derhen, at det vigtigste er at tilpasse byggekapa- citeten til byggebehovet, altså et beskæftigelsesspørgsmål, og ikke at skaffe så mange og så passende boliger som muligt. Ved ændringen udvides det område, staten skal regulere, fra at være statens støtte til nyt byggeri til at være hele produktionen og giver dermed grundlag for den alt byggeri omfattende statsregulering, der navnlig fremtræder så stærkt i lovforslagets § 1, nr. 3 og 5.

Vort standpunkt er, at byggerytmen må tilgodeses gennem statens støtte til byggeriet, men at staten ikke har nogen ret til

at gribe ind over for det byggeri, der ikke søger dens støtte og selv klarer sit arbejdskraftsspørgsmål. Dette synspunkt er for os afgørende ikke blot af retshensyn, men også ud fra den betragtning, at alene ad den vej når vi frem til den højere byggekapa- citet, som er en nødvendighed, hvis vi skal klare det byggebehov på 30 000-35 000 lej- ligheder årlig, som vi vel alle her i salen — ja, der er ikke så forfærdelig mange til stede for øjeblikket — men som vi vel alle er enige om at søge nået.

Det er en bagvendt ordning ved be- grænsning af ville skaffe større kapacitet, og det er en bagvendt ordning i en byggelov først og fremmest at tage hensyn til, hvor- dan beskæftigelsen er, og ikke først og frem- mest at se på afhjælpning af boligmangelen som det primære. Jeg vil også gerne henvide til de oplysninger fra Byggeriets Realkredit- fonds årsberetning, som det ærede medlem hr. Finn Poulsen omtalte. Den viser, hvor stærkt byggeriet er gået ned i hovedstads- området, siden byggestoppet er blevet ind- ført. Jeg kan ikke se, at dette kan friste til den art regulering, der her bliver foreslået. Det er jo netop bemyndigelser af samme art som byggestoppet, man vil give den højt- ærede boligminister, bare for hele det dan- ske område og ikke af midlertidig karakter.

Mit parti har intet som helst imod og finder det ganske rimeligt, at boligministeren rådslår med kommunerne — det er lovfors- laget § 1, nr. 2 — tværtimod. Vi ville snarere gå et skridt videre og give kom- munerne en større myndighed på dette om- råde end en blot rådgivende. Men vi møder igen i denne bestemmelse hensynet til bygge- kapa- citeten. Det er, som om ministeren med denne lov vil sige: vort første formål må være ikke at overbelaste byggekapa- citeten, og jeg havde nær sagt, det er næsten, som om vi bag ved ministeren aner, at der ligger anskuelse, der siger: det vigtigste af alt er, at arbejdet ikke skal slippe op. Jeg vil heroverfor gerne sige, at dette med at arbejdet ikke skal slippe op er en tanke, der strider imod alt, hvad den moderne udvik- ling viser os. Jo mere arbejde der bliver udført, jo mere vil der blive brug for. Hvis vi forøger byggekapa- citeten, vil kravet til byggeriet stige, alt naturligvis under for- udsætning af, at vi er under stabile økono- miske kår, og at vi ikke i for høj grad søger